

ŞERİF ERGİNBAY

- şiirler -

Yayın Tarihi:

28.10.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

ŞERİF ERĐİNBAĐ (1957-)

1957 yılında Antalya'nın uzak bir dağ köyünde doğdu. İlkokulu köyünde, ortaokulu Karaman'da parasız yatılı, liseyi Manavgat'ta okudu. Gençlik yıllarında kuşağının birçok insanı gibi tutuklandı, cezaevlerine girdi-çıkıtı. 1980-83 arası Samsun 19 Mayıs Üniversitesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde okudu. 1983 yılında yeniden tutuklandı, okulla iliőigi kesildi.

1987 yılında keőfettiđi (Murtiçi-Ahmetler Kanyonu) eski bir su değirmenine yerleőtı. Kamp yeri ve balık lokantasına dönüőtürdüđu değirmende 13 yıl kaldı; eőtı, iki çocuğu ve dostlarıyla birlikte.

Şimdi bir yanı Toroslar'da, bir yanı Akdeniz'de. Metin yazarlığı, edebiyat dergiciliği, grafik-tasarım ve masaüstü yayıncılıkla uğraőtıyor.

Eserleri:

Uzun yıllardır "acı serüven" düőe kalka sürdürdüğu şiir çalıőtmalarını, 1988 yılından başlayarak Son Yeni Biçem, Kıyı, Yaőasın Edebiyat, Bahçe, İnsan şiir Defteri, Morca, S'imge dergilerinde yayımladı.

Şairin ilk kitabı Dar Köprü 2000 yılında Hera şiir Kitaplığı'ndan çıktı.

****Yolcunun Düşü ve Gerçeği**

Aylardan sonra başlangıca döndü yolcu. Dal köprünün başında durdu. Gülün ağzından düşen her çiy damlası tozlu postalın üzerinden yuvarlanıp otların arasında kayboluyordu.

Hasat edilmiş tarlanın arkasındaki bağ evine baktı.

Solgun ışıhta bir gölge aradı bakışları. Yoktu! Bacanın tüten dumanı Gürleñ Dağı'na yüzlerce isli patika açıyordu.

"İşte burada! " diye bağırdı. "Eğer burada yer bulamazsa hakikat kendine, bütün yolculuk düşleri boşuna! "

Gülün ağzından dökülen çiyler gözyaşları karışıp duruyordu. Yeni yolaklar arıyordu gözleri. Ama burada; burada! Hep burada!

ŞERİF ERGİNBAŞ

***Bir Güz Saatidir Kaya**

Sızdırır zamanı
göğsünün kesik damarlarından,
ve ruha eşlik eden filizini madenin,
sızdırır, upuzun olur zaman.

Dağılır mermer, incinir yel;
upuzun bir çığlık:
sudaki sabrın sakın şiiri,
incinir aceleci yağmur.

Bir güz saatidir kaya
düş yollara çıkar,
parçalanır kırallığı aklın
aydınlanır aşkla
öteki yüzü hayatın.

Bir güz saatidir kaya
dağılır mermer, incinir yel;
incinir yel, dağılır mermer!

ŞERİF ERGİN BAY

*Felsefenin Yengeç İlkeleri

"Saldırganlığımızı barındıran en eski beynimiz sürüngenlerinkine benzer, her insanın beyinde uyuyan bir insansı sürüngen vardır. Üzülerek de olsa, günlük yaşamımızda, bu uykunun çok kısa sürdüğünü ve sözcüklerle mantıklı söylemin aldatıcı görünümü altında, edimlerimizle davranışlarımızın çoğuna işte bu kocaman sürüngen beynin yön verdiğini saptamak zorundayız.

Öteden beri, insan insanın kurdudur, denir. Çok iyimser bir yaklaşım bu, çünkü kurt sürüsünde, iki erkeğin saldırganlığı bireysel bir kışırmaya dönüşürse, yere yıkılan kendisini yenene boğazını uzatır; şahdamarı hemen oracıktadır, ama yenen bu damarı hiçbir zaman pençe atıp yırtmaz.

Değer yargılarının yeline kapılan, sürüngen beyni sözcüklerle zıvanadan çıkan insansa gözünü kırpmadan, en küçük bir pişmanlık duymadan öldürür."

Henri Laborit

-Felsefenin Yengeç İlkeleri-

Bugünlük yeter!
Küreği batırdım arkın yumuşak toprağına,
kesilen ayrıkların sesi geldi yırtılan boşluktan.
Dinlenmeliyim bir gölgede,
el sallıyor güneş çınarların arasından.

Eğilip bir toprak keseğı aldım
sıkıca tutup saçlarından.
Aldırmadan belime yapışan yeleğe
indim yaprak yağmuru altında dereye.

Kokladım biraz toprağı, tattım elimle
-bir oyun bulmak için kendime-
fırlattım atlangıç taşına,
nişanlayıp taşın oyuğuna.

Henüz oturmuştum eğriş boynuna çınarın
-bir yengeç tırmandı taşın alınına,
deşeyip makasıyla toprağın karnını
çektirip çıkardı kıvranan bir solucanı.

Tam götürüyordu ki avını ağzına
bir yengeç daha tırmandı taşın
-epey irice ilkinden-
sekiz hızlı bacak
-derken-
gerildi sınırlar birden;
iki şövalye şakırdatarak zırhlarını
gerinip, iyice açtılar makaslarını.

Daha ilk vuruşmada
yuvarlanıp düştüler suya,
paylaşamayıp toprağın armağanını.
Bilmem

balıklar nasıl bölüştüler
talihsiz yarım solucanı?

Ben şimdi
masum bir tanığı mıyım
bu çok ölümlü kavganın,
yoksa içinde miyim
bir yazgısal kargaşanın?

Bugünlük yeter.
Öyle görürsün işte,
nasıl bakarsan öyle.
Yeter bugünlük bu kadar felsefe.
Doldurdum çayı, yaktım pipoyu
oturuyorum kaç zamandır uzak güneşte.

ŞERİF ERGİN BAY

*Gazete Yazıları- Barış Üzerine

Fransız bilimadamı Henri Laborit'nin yaşamı ve araştırmaları hep ilgimi çekmiştir. 1914 doğumlu Laborit, 1948'de cerrahlik mesleğini bırakarak bilimsel araştırma alanına geçiyor. 1951'de ağır ameliyatlardan ve büyük sarsıntılardan sonra yapay kış uykusuna (hibernasyon) yatırmayla sağaltımı, 1952'de, özellikle hipotalamustan kaynaklanan saldırganlığın dokuncasız kılınmasında etkili bir madde olan klorpromazin'i buluyor.

Türkiye'de, "Kent ve İnsan", "Yaratıcı İnsan" çok tanınan iki kitabı. Ayrıca, Bedenin Saldırısı ve Sarsıntı Karşısındaki Tepkisi, Dirimin ve İnsanoğlunun Yazgıları, İnsanın Hücresel ve Bedensel İşlevbilimi, Dirimbilim ve Yapı, Bilgiye Dayalı Toplum önemli yapıtları arasında. Ayrıca uzun yıllar uluslararası Agressologie (saldırıbilim) dergisinin yönetmenliğini yapmıştır. Laborit, "Yaratıcı İnsan" adlı kitabının bir yerinde şunları söyler:

"Saldırganlığımızı barındıran en eski beynimiz sürüngenlerinkine benzer, her insanın beyninde uyuyan bir insansı sürüngen vardır. Üzülerek de olsa, günlük yaşamımızda, bu uykunun çok kısa sürdüğünü ve sözcüklerle mantıklı söylemin aldatıcı görünümü altında, edimlerimizle davranışlarımızın çoğuna işte bu kocaman sürüngen beynin yön verdiğini saptamak zorundayız.

Öteden beri, insan insanın kurdudur, denir. Çok iyimser bir yaklaşım bu, çünkü kurt sürüsünde, iki erkeğin saldırganlığı bireysel bir kışırmaya dönüşürse, yere yıkılan kendisini yenene boğazını uzatır; şahdamarı hemen oracıktadır, ama yenen bu damarı hiçbir zaman pençe atıp yırtmaz.

Değer yargılarının yeline kapılan, sürüngen beyni sözcüklerle zıvanadan çıkan insansa gözünü kırpmadan, en küçük bir pişmanlık duymadan öldürür."

Belki tıp bilimi, gen teknolojisi tıpkı çiçek aşısı, karma aşı vb. gibi "barış aşısı"nı keşfedebilir. Ama dünyada askerlik olduğu sürece bu aşının uygulanması zordur. Doğarken her çocuğa "barış aşısı" yapılsın ve saldırganlık duygusu olmayan bir nesil yetişsin diyelim; bu askerliğin kurum ve meslek olarak ortadan kalkması demektir. Demek ki böyle bir aşuya "değer yargıları", yani baskın olan ideoloji, egemen sistem hiçbir zaman izin vermeyecektir.

Öyleyse "Barış Aşısı" sözcüklerden yapılmalıdır. Savaşı kutsayan, insanların ezilmesini, sömürülmesini gizleyen ideolojilere, değer yargılarına karşı barışın sözcüklerinin sesini yükseltmeliyiz. Günümüz savaşlarının en büyük sorumlusu, dünya üzerindeki eşitsizliğin, açlığın, yoksulluğun, çevre sorunlarının suçlusu liberal kapitalizm ve öncüsü ABD'dir.

Sistemin bir sektörü ve savaşlardan pay alan unsuru olarak medya ile sistemden beslenen ideologlar, yazarlar; her gün, her saat kitleleri kültürel bombardımana tutarak uyuşturma işlevlerini başarıyla yerine getiriyorlar.

İnsandan, barıştan yana olanların görevi, egemen ideolojinin değer yargılarını kırmak, 'insanların beyninin sözcüklerle zıvanadan çıkmasına' izin vermemek olmalıdır. Gelecekte barış dolu bir dünya mümkün olacaksa, bu, sözcükleri bilimin, insani değerlerin, eşitlik ve kardeşlik düşlerinin hizmetine sunmakla mümkündür ancak.

Bilim barış için olsun, savaş için değil. Romanlar, şiirler, öyküler barışı getirsin bize...

ŞERİF ERGİN BAY

*Gazete Yazıları- Çekip Gitmek

Çok bunalmışızdır artık durduğumuz yerden.

İçimizde bir şeyler birikmiştir, yığılmıştır, yüreğimiz sıkıştırdur.

Sanki başka bir mekana taşınırsak ferahlayacağız, öyle hissederiz.

Oysa öte yandan hayatın görünmez halatlarıyla bağlanmışızdır olduğumuz yere..

İşimiz, iş ilişkilerimiz kuşatmaya almıştır bizi. Bu çemberi yarıp çıkma düşüncesi şöyle bir rüzgar gibi gelip geçse de, ciddi biçimde uzun uzadıya kafa yormayız.

Kuşatıldığımızı anladığımız zaman, tek başına olmadığımız zamana rastlar nedense.

Eşimiz, çocuklarımız vardır. En küçük bir değişiklikte bütün taşlar oynayacaktır.

Ev, küçük bir bahçe, bir kedi ya da köpek, kafesteki minik kuş, bir akvaryum tutar bizi.. Olduğumuz yere mihlar.

Belki de bahanemiz olurlar.. Çekip gittiğimizde her şeyin dört dörtlük olacağından pek de emin değilizdir aslında.

Ah özgürlük..!

Özgürlük düşleri.. Sözcüklerle sarhoş olup yüreğimizin yükünü biraz hafifletmekten öteye geçirmez bizi.

Kapılar kapanmıştır, biliriz bunu.

Bir omuz vurup yüklenmek, öfkeli bir tekmeyle açmak da mümkündür ama ödeyeceğimiz bedel gözümüzü korkutur.

Yıllarımızı verdiğimiz, doğup büyüdüğümüz çevreye ne kadar yabancılaşmış olduğumuzun farkına varırız.

Ne kadar çok şey değişti değil mi? Biz değiştik, arkadaşlarımız değişti.

Sevgilimiz başka biri olmuştur. Ya da bir zamanlar sevgilimiz olan eşimizle ilişkimiz rutinleşmiş, belirlenmiş bir dairenin içinde dönüp durmaktadır. Romanlarla, filmlerle boy ölçüşen aşkımız gündelik yaşamın ayrıntılarıyla boğuşmaktadır.. Neredeyse anılar bir arada tutmaktadır bizi..

Artık kentimizin baskın söylemi de "marka" olmuştur sonunda. "İnsan"dan, "insani" değerlerden bahsetmek artık utana sıkıla yapılmaktadır. Sohbetler, ekonomi, politika vb. her şeyin merkezinde para var, ya da bir şekilde parayla ilişkilendirilir hale gelmiştir. "İnsan"ı merkeze alan, asıl sayan politikalar, ekonomiler, felsefeler dinazorlukla damgalanıp atıldı bir köşeye çoktan. "İdeolojik" olmakla suçlandı günümüzün baskın ideolojisi tarafından.

"Para"nın dışındaki hiçbir değerın önemi yok.. Sahi paranın dışında bir değer kaldı mı? Kültürün, sanatın değeri ekonomik çarkın dönüşüne katkı sağlıyorsa var.. Tarih, alınıp satılan bir şey olduğunda değerli..

Okullara yolladığımız çocuklarımıza bu gerçekleri mi söyleyeceğiz? Yoksa sabah akşam okullarda, dersanelerde öğretilen resmi yalanları yinelemekle, onaylamakla mı yetineceğiz?

Haktan, hukuktan, adaletten, demokrasiden bahsederken yüzümüz kızarmadan ne anlatacağız çocuklara..?

Sonra kalkıp yetişkinler olarak çocuklarımızdan yakınacağız.. Ne hakla?

Evet.. Çok bunalıyoruz, kendimize sormakta zorlandığımız sorulardan, yüzleşmeye cesaret edemediğimiz sorulardan.

Bu sıkışmışlıkta, dayanamadığımız anlarda "çekip gitmeli buralardan", deriz bazen.

Çekip gitmek istediğimiz, riyakarlıklardan, yalanlardan, ikiyüzlülüğün karşılıklı, gönüllü kabulünden oluşmuş bir dünyadır aslında.

Emin olmadığımız ise bütün bunların dışında bir dünyanın olup olmadığı ya da gerçekleşebilirliğinin kuşkusudur.

Doğru ne? Yanlış ne?

Belki de çekip gitmeden bunu öğrenemeyeceğiz.

Risk almak, bedel ödemek...

Yanlışlarımızla kıvrılmaktansa göze alınmalı belki de...

ŞERİF ERGİNBAŸ

*Gazete Yazıları- Uyan Masallar 1

"Şeni özleyeceğim..! "

"Özleme soluksuz kalırsın.." dedi kadın.

Kadının, bakışlarını uzaklarda, denizin üstünden dağların gökyüzüyle buluştuğu çizgide gezdirişini izledi uzun süre adam. Güzel iri gözlerinin derinlerinden gelen sorgulayan umutsuz boşluğa seslendi:

"Ben masalımızı istiyorum."

"Bu masal seni uyutmaz... Uyanışımızın masalı olur ancak. Uyanman kötü. Cinleri lambadan çıkartmaya zorlama. Uyumalısın sen.! "

"Saçlarının, kırmızı güllerinin kokusu böyle büyürken bende, nasıl uyuyabilirim? "

"Göğsümdede uyu. Anne kollarımın sıcaklığında. Masalımız tümüyle toz pembe değil, devler var, haramiler var.. Hepsiyle başa çıkamazsın.."

"Sen yanımda ol.."

"Söz veremem. Biliyorsun yarınısız geldim sana. Şimdiki an'da karşılaştık seninle." dedi kadın.

"Ellerimiz ve dudaklarımız suç ortağı bu masalın. Eğer korkarsak bu masalı kimler okuyacak. Masalımızdan sorumluyuz biz. Kaçamayız, bu masal kendini yazdırtacak tohumları ekti ruhumuza çoktan."

Kadın:

"Yaşanmamışlıkların örselediği yüreğinin sarhoşluğu bu. Özgürlüğünle sarhoşsun, yenik düşüyorsun. Ben kabuk bağlamış yaralarımınla geldim, senin açık yaralarını sarmaya. Yarın kanamaktan korkuyorum."

"Eteklerimizde taşlar ve ruhumuzda yaralar var, böyle karşılaştık biz."

"Taşlarımızı ayaklarımıza düşürmeden, kanamadan geçebilir miyiz bu masalın içinden. Kimseler incinmeden? "

"Herkesin, her şeyin avukatı var, ama aşkın yok..! " dedi adam.

Kadın:

"Olması gerekenle, bizim istediklerimiz arasında uçurum olmamalı."

"Değerlerimiz var, gençlik yıllarımızdan süzülüp gelen.. Onlar hem gündüzümüze hem de gecemize dahil." dedi adam.

"Şeni özleyeceğim..! "

"Özleme soluksuz kalırsın.." dedi kadın.

"Yanlışlara da ihtiyacım var.. Ama sığıda yaşanacak şeyler değil. Derinlerde soluksuz kalabileceğim yanlışlıklar istiyorum ben." dedi adam.

Kadın:

"Ya beni sığınların ışıltılı renkleri kendine çekerse.. Soluğum yetmezse o kadar çok diplerde kalmaya.. Belleğimi acıtırsa kabuk bağlamış yaralarım."

"O masala sığındım çoktan." dedi adam.

"Şu an'ın masalında kalmalıyım. Yarın düşlerimden vazgeçmeyi öğrenmem için bir hayat yaşadım ben." dedi kadın.

"Şeni özleyeceğim..! "

"Özleme soluksuz kalırsın.." dedi kadın.

Adam:

"Bir dere kenarında gökyüzüne bakarak uykuya dalarken düşleyeceğim seni."

"Yıllardır geceleri avuçlarımda parlattığım taşı vereceğim eline. Taşları severim, renk renk, büyüklü küçüklü taşlar koyarım yastığımın altına, yatağa. Onlarla uyurum." dedi kadın.

Adam:

"Parmaklarım ürperiyor sedefinden."

"Masalın ortasından geçiyoruz çünkü.."

"Ellerimizle düşünüyoruz; ellerimizle düş görüyoruz da ondan." dedi adam.

"Yıldızları boyuyorsun içimde. Direnemem bu akıntıya, bu renklere artık."

"İnce yüzünün gülümseyen yerlerine damlıyorum, dağılıyorum sende."

"Yağmur yağacak..!" dedi kadın.

"Evet.. Ama çıplak omzuna altın rengiyle vuran gün ışığı nedir ki böyle?" dedi adam.

Kadın:

"Düş görüyorsun... Bir masal bu. Sana uyan bir masal. Daha çok göreceksin..!"

ŞERİF ERGİN BAY

***İstek Hep Kuşatmada**

Yaralarını sararak ilerler istek:
uzlaşıcı kimliği gülün!

Bir kavgaya girmezse eğer:
-tedirgin-
hazırdır yok etmeye onu
büyük silgi. Gönüllüce.
Gönlünce.

ŞERİF ERGİN BAY

***Karıncalı Rulman**

-dirim ve mekânın kör diyalektiği-

"Oteller tekinsiz mekânlar"*
dağlar da öyle;
evler kalıyor geriye:
o kutsal sığınaklar,
beyaz tanrılar, sanal evren, vesaire..

Bir de
-olmazsa olmaz-
yatakta sarhoş biliye;
döner dururuz
boşluğun metal ikliminde.

*Ahmet Oktay

ŞERİF ERGİNBAŞ

*Tepe

-Bir Düşülkenin Yurt Edinme Öyküsü-

I.

Ben tek başımaydım. Çocukluğumun kıyısında yüzdürüyordum taşlarımı. Sonra onlar geldiler: Düşlerine boyun eğen dik kafalılar! Kocaman yürekleriyle yorumladılar hayatı. Çocukluk düşlerimiz saçıldı orta yere: Birbirine karışan izlerin taradığı bellek. Kim eğilmeden geçip gidebilir onun gölgesi önünden yaşamı karşılamaya!

II.

Düşlerimize yer aradık. Erden argıtlar yol verdi. Birkaç adımda özgürlüğü denedik. Yazgımızı karıştırdık bir tepeninkiyle. Bazen bungun aylar çevirdi sayfaları. Bazen şimşekler yılları böldü. Gündeşti acı ve coşku orağın adaletinde. Savruluyordu her şey imgelemin o daracık harman yerinde.

Açık yüreklilikle ulaşıldı oraya. Yıllanmış yenilgilerin kahriyle kabaran toprak yadsımadı hiçbir adımı. Çakmaktaşlarının insafsız sınavında berkitildi beden ve tin. Çocuklar parmak uçlarından başlattılar özgürlüğün yürek atışlarını. Ve "Tepe" oldu orası.

Geri dönmeyi yedekleyerek yola çıkanların paramparça oldu düşleri kayalıklarda.

Düşbazlar yankılarını bile götürdüler sır gibi sakladıkları aldaçlarının terkisinde.

III.

Tohumun çıtlayan ürpertisini, yorgun toprağın aceleci su içişini bir ikindi vakti öğrenebilir Tepe'nin çocukları. Kanatlarında güneşin altın tozlarını taşıyan arının gizini, dupduru bir öpüşün bütün ömre sığabileceğini bir ikindi vakti öğrenebilirler.

Öğrenirler ve susarlar!

Susarlar: Tepe'de kocaman üşür ay!
Kocaman düşlerin gebeliğinden. Bir şafak öncesi fırlayıp gidebilir gecenin en dingin yerinden.

Yalnızlığın gökadasında açar düşülkenin göğem çiçekleri.
Kaygıların toprağında ışıldaklardır. Umudun gölgesinde hep yanacaklar... hep yanacaklardır...!

ŞERİF ERGİN BAY

***Uzakta**

Uzakta,
zeytinliklerin orada,
karayılan yolların suya eğildiği
o sıcak kıyıda.. orada,
sevgilim orada, uzakta.

Uzakta,
incirlerin orada;
yeşil yosunları ıslak bir mağaraya
indirmiş gölgeli bakışlarını,
avuçlarında gök, deniz çıplak ayaklarında.

Uzakta,
çınarların orada;
dalgın kırmızı bulutlar omuzunda,
ıslanıyor sözdüğümü dudaklarımda;
uzun bir mektup yazıyor
yeşil sazlıklardan içime akan yağmurla.

ŞERİF ERGİN BAY

Ağır Gecede Büyüyen Adın

Ağır gece;
ay büyür, gölge büyür
silinirsin akşamdan
söz büyür.

Düşünürüm hep aynı uzaklıkta seni.
Yorgunum; tek başınalık uzak yengi.
Düşten kaçırılmış uyku öğütür dünü;
ince unu yarınların.
Öpülen yerlerin oluyor
ağır gecede büyüyen adın.

Dağılır ay çevreni,
değişir bulut
ve yineler kendini.
Düş kanar durur geçmişin eksik tarihini.

İki ağır taş
ömrümü çözüp çözüp bağladığım.
Öpülen yerlerin oluyor
ağır gecede büyüyen adın.

ŞERİF ERGİN BAY

Ah O Orman!

Nice savaşların, yenilgilerin olgunlaştırdığı yapraklar...

Kendi rüzgarını güneşte dolaştıran kıpır kıpır yaprakları içimizin.
Sonbaharın kapısını gümüş dallarıyla aralayan iki ağaç gibi sarıldık
tanyerinin göğsüne...

Aç belleğimize uğultusunu döndüren büyülü ormana bağışlandık...

Dilimizle sağalttık yaralarımızı, yaprak yaprak dizilen günlerin
ortasından geçerken uykumuzun ot yatağına...

Ne çok sarmaşık, düşlerin sözdoğumuna sımsıcak sarılı.

Ah o orman! Kanayarak büyüyoruz: ikiz güller!

ŞERİF ERGİNBAV

Aksak Döngü

Ağırdır aşk.
Ağırdır:
-ve bu yüzden-
O akıyor durmadan
gönlüne uyaklı her eğime;
akıyor, gözleri kapalı,
bir ona...bir diğerine.

Ağırdır aşk.
Ağırdır:
-ve bu yüzden-
Onu ısıtan yüreği
-onu çok uzaklarda ısıtanı-
atlayıp olanca hızıyla
başlatıyor aksak döngüyü
kıyısına her varışında
"gül parmaklı şafağın"
boşaltıyor yükünü
düş sandığının.

ŞERİF ERGİN BAY

Aralık, 1

Kadın kurşuni bulutların devingen duvarında
dolaştırıyordu bakışlarını. Göçebe belleği anımsatıyordu
yenilgisini uçtan uca bir bedenini.

İnce dereler dolaşmış yorgun bacakları karnında, saatlerce
durdu öyle. Kimildamadan öylece...

Uzaklarda, çok uzaklarda yüreğinden yağmur kuşları
çıkaran adam, şimşekler geçiriyor şimdi içinden
sağır belleğin: Uykusuz gökleri!

Güzün öğretemediği: Tarihi yoktur yalnız başına
bir bedenini. Tarih çoklukta yapılır ve elden ele
dolaştırılır giz.

Kadın doğruldu... Kurşuni bulutların devingen duvarına
doğru yükseldi. Ağlayan gök yanına aldı onu. Bulutlar
taçlandırdı yenilgisini.

Çınarın uç dallarında görüyor adam yazgisini. Dolu dolu
gözleri. Uzaklaşıyor yağmur kuşları. Uzaklara,
çok uzaklara doğru!

ŞERİF ERGİNBAŞ

Aralık, 2

Kadın yorgun; yazın uzun salıncağında gidip gelmekten.
Eksik olanı unutmaya koşuyor belleği bir uçtan bir uca.

Adam geliyor olanı görmekten kaygılı, ve tedirgin
zor bulunuru yitirmekten.

Arzu acı balını yapar ve dağıtır onu her çiçeğe. Çiçek
bir imgeyi yerinden eder aşkın işlek kerpeteninde.

.....

(Ve bir de; durup durup çocukların gözlerine bakmasalar,
hiç bozulmayacak bir büyüü başlatacaklar.)

ŞERİF ERGİN BAY

Aşk Üstüne İkilikler

Gülün damlaya bakışıdır aşk.
Damlanın güle akışıdır aşk.

Gelmeyecek olanı bekleyiştir aşk.
Kendinde başkasını özleyiştir aşk.

Gökteki kırmızı buluttur aşk.
Martı kanadında umuttur aşk.

Rüzgârını arayan bir gemidir aşk.
Ömrümüzü liman liman gezdirir aşk.

ŞERİF ERGİN BAY

Aşk ve Öfke

Ay krallığı hükmediyor geceye. Suskuyu perçinliyor yıldızların uysal köleliği.

Ağırlaşıyor gözlerde biriken nem.

Bu ağır vakitte edilen tek söz hain bir bıçak gibi vınlayıp gitti üzerimizden.

İki inanç arasında salınan pandül gibi görmektense onu, kör olmayı yeğlerdim, yok olmayı, hiçbir iz bırakmaksızın.

Çoğalmanın kaçınılmaz yalnızlık biçimiydi aşk.

ŞERİF ERGİN BAY

Boyun Eğdirilmiş Düş

Bizi devindiren sarkacı
gece koparır alır
gündüzün uysal elinden.

Düşün bozguna uğrayışı
başlangıcı olur artık
şafağı geciktiren acının.

Açılır gidebilmenin kolay çağı.
İsteğin tozlu yolu
yaldızlı dilek taşına dek uzar.

Kösnül bir güz başlar,
upuzun ve unutulmalara açık.
O göksel imge: özgürlük
usul usul içimizi oyar.

ŞERİF ERGİN BAY

Cam Ardı

Kaçalım buralardan
bağ evimize gidelim,
cam ardımıza girelim;
kaçalım buralardan sevgilim.

Dolunay,
onaylar, düşlerimizin yitik sayfalarını
gümüş yüzüyle şavkıyarak.

Solgun dallar altından, saklanarak
cam ardımıza girelim sevgilim.

Rüzgârımız dolar odaya
kuş sesleriyle şakıyarak
soyar düşlerimizi yaprak yaprak
yangın yeri tenin; açtırırsın kıpkırmızı gülleri
akarım yanarak, içimde bir ayazma serinliği.

Kaçalım buralardan
bağ evimize gidelim,
cam ardımıza girelim;
kaçalım buralardan sevgilim.

ŞERİF ERGİN BAY

Camdan Adam

Ben sizin camdan adamınız,
naif oyuncağınız;
bıkınca doğru vitrinlere.

Karşı-adamınız,
kitap ağırlığınızım
uçmasın, kaçmasın diye
zıvanadan çıkmış düşleriniz.

Unuttuğunuz sesiniz
kolay küfürlerinizim.
Delifişek geçersiniz içimden,
adım bir kahır gibi kalır bende.
Bir bakışta çözersiniz
en gizli yerlerimi bile.

Ben sizin camdan adamınız,
yumulu bir bıçak gibi
uyurum soğuk gecenizde.

Egzotik ağacınızım dış bahçenizde
yağmurun ve ışığın altında.
Hüzünlü ve darmadağın baktığınızım
çıplak kalışınızın duvarında.
Küs yüzünüzüm
kolay çözgölü, kolay atkılı
ve gözlerinizi kaçırdığınız.
Ben sizin camdan adamınız.

Bezemelerinizim
aşk odalarınızın şaşı aynalarında.
Yavaş ikindilerinize buhurdan
anılarınıza askılık olurum
bol mezeli akşamlarınızda.
Karşı-adamınızım sizin
sanrılı savaşlarınızda.

Ve son güzünüzde
gün ışığı gibi geçersiniz
gözlerimin yağmur düşlerinden,
bin parçaya bölünürüm:
O geri dönmeyen bumerang
gökkuşağım kalır sizde.

Ben sizin camdan adamınız,
gecenin içinde
ışılıtlı
naif oyuncağınız
hoşça kalınız!

ŞERİF ERGİN BAY

Dağılgan

Gün geniş öğlenin sofrasında
dozuruyor düğün alayını.

Rüzgâr kışı ağırlıyor
dolaşiyor kenti dağlı adımlarıyla.

Çayır pek yakında
mitolojiye bağışlayacak adını.

Şer kurşunları dökülüyor
camların yapış yapış alnından.

Her yakınlık
koynunda besliyor arsız uzaklığı.

Ey, benim olan biz
düğün dağıldı, neredesiniz?

ŞERİF ERGİN BAY

Dağların Kızı

O dağdan inerken
omuzunda ağır bıçkısıyla,
ayaklarına kapanır
hazalları ayıklayan patika.

Irmak gizini uğuldar
durağanı sektirir kaya;
o dağdan inerken
omuzunda ağır bıçkısıyla,
ay eskil bir acıyı gömer
kanayan bulutun yarasına.

O dağdan inerken
omuzunda ağır bıçkısıyla,
anlarsın kör olduğunu
gözlerine baktığında.

ŞERİF ERGİN BAY

Değirmene Dar Köprü

Birkaç karacaağaç:
Konuksever dallar bolluğu!

Kabuğu delen her çiviyle kanlarımız karıştı birbirine
ve nasırlarımız. Barıştırdık derenin iki yakasını. Günü ötelere
doğru genişletti baltamız her inişinde.

Kış çıkagelirdi sonunda:
uzun aldırmaçlıklar çağı!
Uzun bir soluğün içine sığışır, kuşlarla bir söyledik
o gizli türkümüzü.

Ve o uzak sevgili, eskiyen bir yalnızlığı değiştirmeye
gelirdi bana. Sözün kendi içine göçtüğü zamana başlardık.

Taşkın deresi toprak kokulu öpüşlerini sunardı birkaç kez,
düşlerimizi ayartırdı, ve biz gerçeğin geniş kucağına
çağlardık.

ŞERİF ERGİN BAY

Fazlasıyla Eksik

Saban izinden yürüyordum. amurlara bata çıka.
Adımlarım beni sana ulaştırmıyordu. Göküzü amları
okşuyordu çivit parmaklarıyla, göğsüne yaslanmış
yorgun amları.

Derenin yosun ve yavşan kokulu serinliğini içime çektim.

Adımlarım beni sana ulaştırmıyordu.

Nal sesleri geliyordu Kızılyokuş'tan: Arada bir ayakları
kayan katırların nal sesleri. Yonga çıkartmaya giden
köylülerin sabah türküleri içinden geçtim.

Bilirsin, güzün anısıyla alınan yol kendine çıkar hep!

Adımlarım beni sana ulaştırmıyordu.

Bilirsin, silahı yüreğinde gömülü olanlar avlak
aramazlar, tan vakti vururlar kendilerini. Her tan vakti
yeniden, yeniden!

ŞERİF ERĐİNBAV

Gel-Git Denizleri

`Ben bize sığındım' diyor sevgili:
`Hadi bize gidelim'...

Açalım kanatlarımızı uzun bir yolculuğa
Özleyen yerlerimize gidelim.

Gökkuşuğı açtıralım yağmurlarımıza
Islak güneşimize gidelim.

`Hadi bize gidelim'...

ŞERİF ERGİN BAY

Geri İstiyorum

Yılıkı atları mutluluğu aradığım!

Yürüdüm ucuna kadar falezlerin. Bedeli ödenmiş özgürlük kıpır kıpır ayaklarımın altında. Gökyüzü sıkılıyor, sıkılıyor durmadan kendi boşluğunda. Şarap kokulu bir rüzgârla gidiyorum aşka.

Kovuldum da geldim yurduzuza. Esmer şarkıların yitik topraklarından. Uğursuzum; ya durdurun, ya da vurun beni! Aradığım yılıkı atları mutluluğu. Geri istiyorum gökyüzünün buzul sarhoşluğunu!

Avuçlarımı parlatıyorum kömür ve elmasla. Gençliğimden miras o uzun ve mutlu yarayla büyür çocuklarım. Oymayın göklerin kabuğunu, yanmasın akşamlar sıcak kanla!

Göçebenin gökdelen buluşması: Ay sararır usulca yurtsuz bir çocuğun saçlarında. Durdurun ya da vurun beni on beş yaşın suçlarıyla! Yürüyorum ucuna kadar falezlerin. Bekliyorum kollarımda bir yığın bulut. Bekliyorum yılıkı atları mutluluğunu göklerin...

Gökyüzü sıkılıyor. Gökyüzü sıkılıyor sabahı çalınmış akşamlarla!

Geri istiyorum, esmer şarkılarımın yitik topraklarını.

Geri istiyorum! Geri istiyorum daha fazla!

ŞERİF ERGİN BAY

Gün Gösterendir

Kırılıandır gün
ışık gergin.
Bir yaydır usulcacık
kanatır, kanatır, kanatır
çalgısını yüreğin.

Gün gösterendir
hain aynasında yitikleri.
Ve taşır durur kederi
bir bedenın ıssız değirmenine.

Gergin ışık:
artık gecedir
eksik gündüz
dönüşsüz yolları aydınlatır hep
taşınır devrimcinin gizli cebinde.

ŞERİF ERGİN BAY

Gün Yağmuru

Güneş geri alıyor, fazlasıyla verdiklerini:
İki ufuk arası nem.
-eksik çabayı kutsamıyor aşk-

Yağmur kuşları; iki pencere yalnızlığında.
Bir gelip bir gitmede.

Gergefinde ruhumu dokuyor aç evren.
Yine de dost kalıyoruz tok güneşle.

Çok uzak çocuklarımızla aramızda
Gökkuşuğu bumerang
Bir gitmede, bir gelip, bir daha gelip.

ŞERİF ERGİN BAY

Günün Kapısında Duruyorken

Ey gökyüzünün başını döndüren kartal,
sessiz sözsüz anlaşmaların gök mührü!
Yolun herkese kolay geçit
kendine küskün duvar.
Kargalar geceni belliyor
gözükaralığında senin.

Hafif bir yel
dal sarsılır
kımıldar bütün yaprakları içimin.
"Sözcüklerin ateşine su serper eylemin"*

Ey ateşin ağzıyla suyun dilini çözen bilge;
adına gizlenmiş birkaç düş gölgesi
uyukluyor duruşunda senin.
Hayatı ağırılıyorsun
kayaların toprak olduğu yerde,
ve taze bir güneş
kovalıyor kokuşmuş gölgeyi.

Ey gökyüzünün başını döndüren kartal!
Düşlerde yol alışsı sürgünün
yitirdiği dal üstünedir.
Yorgun değilsin taşın yüreğini aramaktan,
kök yadsımasa,
dal ezmese bağlılığıyla seni.

Çok uzakta,
yalnız bir sakız ağacı
uyandırıyor tan yelini,
söylemesi için yeni günün türküsünü
gün görmemiş sesiyle.

*Shakespeare

ŞERİF ERGİN BAY

Hoş Geldin Gece

Gece; anayurdum benim!
arındığım dingin deniz,
doyuran derinliğim
gece, hoş geldin.

Şiirin verimli toprağı
özlemin derin sarnıcı gece
gece hoş geldin;
hoş geldin
ışıklı yolculuğı ellerimin.

Çan bizim için
bizim için sevgilim,
çıkalım gecikmiş patıkaya
oturalım geniş yatağına gecenin.

Gece; anayurdum benim!
arındığım dingin deniz,
doyuran derinliğim
gece, hoş geldin.

ŞERİF ERGİN BAY

Hoşça Kal Gün

Güneş akkor bir gülle
bulutların perdesinde.

Bizi acıtan o gizli ışık
kolumuzu kanadımızı yerinden eden
geçiyor kalın fırçasıyla
hazla renklerin üzerinden.

Hoşça kal gün!

Gönüllü sürgün
toprağa veriyor biriktirdiklerini.
Toparlanıyor gün,
çekiyor geniş pencereye
hızla gizlerin perdesini.

Hoşça kal gün!

ŞERİF ERGİN BAY

Kan Sustu

Kan sustu.

Unutmaya koşuyorum:
-evet unutmaya-
o soğuk çağın biriktirdiklerini,
yığdıklarını,
yaldızlı armağanlarını.

Yürüdü ığlık.

Acının bildiği:
gece ve gündüz
ikindi ve öğle
bিরer düş sayfasıdır
ayın parlak dürbünüyle okunan.

Kan sustu.
Yürüdü ığlık.

şERİF ERĐİNBAV

Kaplanın Kahrı

Gözlerimde küller,
savruluyor yanık orman,
üşüyor çıplak tepeler.

Geçit vermiyor acının eğesiyle bileylenmiş aklanları
Gözet Kayaları'nın. Sular bozbulanık. Sahi, nerede o,
bir zamanlar dilimizde dönen kristal?

Gücümün sınırlarında gezinmedim hiç!

Düşlerimin ortağıydı karıncalar, börtü böcek. Pençelerimin
altıydı yurt. Öyle bildik, belledik. Verdiklerimizle genişlerdi
orman ve yüreklerimiz. Sunak taşlarımız yoktu. Bütün ormanı
sunak bildik. Öyle belledik.

Kartalla göz göze koşardık büyüünün çıplak yolunda!

Sahi, nerede o, bir zamanlar kükreyişimizi oradan oraya
taşırın sadık ve altın orman? Nerede delikara gülüşü
alabulut göğümüzün?

Gözlerimde küller,
savruluyor yanık orman,
üşüyor çıplak tepeler.

ŞERİF ERGİN BAY

Kör Kavşak

Terli avuçlarımı bastırduğım her kaya
biraz daha uzaklaştırıyor seni bana.

Binlerce yol:
vınlayıp iniyor dereye ıslıklı gölgeler
uyandırıyor ay küllenmiş közü.

İşte ağızım:
binlerce yol,
kilitli duruyor sana
sözün anlamı aldattığı bir dünyada.

Hesaplanmış ezip geçiyor orman
kendi dışına taşıyor gölge:
işte yabancı solugum!

Kör kavşakta
paramparça ağızım
adımı saklamaktan.

Bozulmasın diye büyü
işte ağızım
kilitli duruyor sana
kör kavşakta.

ŞERİF ERGİN BAY

Kuşatma

Yol alır mangam
ıssız vadinde,
kollarında ıslık kuşları.
Titrer güllerin
etinın trampetinde,
titrer içinin yaprakları.

Geçeriz yangın yerinden
ayaklarımız çıplak,
susar yağmur kuşları
o zamandıőı ağlıkta,
al bulutlarda ayyaő baőımız,
ne hüüzün ne sevinç
tedirgin bir ayazma
ılık sular gibi kalıőımız.

Yol alır mangam
ıssız vadinde,
aşk őarkıları çalar
etinın trampetinde.
Ben turuncuya boyadım
içimdeki karanlığı,
sen kucağımda pembe
uzağımda ayaz kaldın.

ŞERİF ERĐİNBAĐ

Mektup

Mermerle bir yazılmışsa tarihi
Gönderilmeyen mektuplar da gider
-anla nereden geldiğini hüznün-

Bütün ömrüm
ölü bir dilde başlar,
ölü bir dilde biter,
mektuplar gibidir ömrüm.

Adım orda kaldı,
bütün adlarım:
m e r m e r!

Gönderilmeyen mektuplar da gider.

ŞERİF ERGİN BAY

Mutlu Yıllar Çingenem

Sepet sarkıyor bilezik taşan kolundan
yürü çingenem, eteklerinde çocuklar.

Kara kuşağın taşıyor kıvrak belinden
tut elimden çingenem açılın fallar.

Lal olmuşam, başımdaki al şalından
dön çingenem, şıkırdasın parmaklar.

Şarap sun bana mor üzümlü bağından
içeyim elinden, kırılın bardaklar.

Raksederek akalım gecenin karanlığından
binelim atımıza, geçilsin yollar.

Haritamızı çıkaralım düş sandığından
girelim cam ardına, aşk bizi saklar.

Güller açar, sarıldıkça aramızdan
mutlu yıllar çingenem, mutlu yıllar

Mutlu yıllar gülüm, mutlu yıllar
İçinde tut beni, aşk bizi bize bağışlar.

ŞERİF ERGİN BAY

Senin Gecen ve Dil

Güne körleşen gözün
geceye ay penceresidir.
Dil değiştirir ağzın
gece yürüdükçe suyunla bir.

Yollar, dereler dolaştırdığım sözüm
yıldızlı gecen üstünedir.
Dil değiştirir ağzın geceyle
beni dilinin şelâlesine yerleştire.

Yüzünü örteyim uzun yankıyla;
senin yumulan gözlerin
gönlüme penceredir,
aynasında kuşların seviştiği.

ŞERİF ERGİNBAŞ

Sevda Sarkacından

1 ZOR BEKLEYİŞ

Şimşegin içinden geçiyoruz,
göğsümüzde kanar güller!
Uyuklar gölge uzun gökler altında
yıldız barışıklığında geçer günler.

2 ZAMAN VE MEKAN

Gülüşünün kırıldığı an
öperim baldudak ağzından;
yeniden yazılır tarih,
göçerim acı yurdundan.

3 IŞILTILI TEN

Soluğum yontar göğsünü
açılır yol, ağzın dolgun başak,
iki şimşegin zamanında
varoluruz ışıldayarak.

4 RENK

Benim yalnızlığım esmer
seninki yeşil,
bir bozkır düşünürüm
ellerim üşür.

5 DAMGALI DOĞUM

Yeniden doğarız
içinden bulutların,
böleriz birbirimizi;
sonra hep tenhalara
her yanımız öpüş izi.

6 UZADIKÇA

Şiir kadar yakın
şiir kadar uzak,

yıllarca uzar gider
merhabamız simsıcak.

ŞERİF ERGİN BAY

Sırdaş Yabancı

"Yukarıya, daha yukarıya! " diyene kaya gönüllülükle uzatır yorgun ellerini.

Ama aşağılarda bir yerde, dağ göllerinin orada, ya da ince bir derede sıcacık bir yüreğin tıp tıp atıp durduğunu unutma!

ŞERİF ERGİN BAY

Şiire Benzer Ekim Günleri de

Şair yüreği
şiiiriden gizler neşesini,
acısını taşır dizelerden;
kederlidir en güzel şiiirler
biraz da bu yüzden.

Yağmur
tutar ucundan bir şiiiri
götürür bağlar sevgiliye;
onun yanıtı suskunluktur
evet ya da hayır yerine.

Sana acıkmış toprağı
örseleme günlük heveslerle,
suyunla bereketlendir;
çünkü şiiire benzer
ekim günleri de.

ŞERİF ERGİN BAY

Unutma

Sana kopup gelen her çiğ ışığı
yıllarca
acılarınla ısıtıp koynunda
çıkartıyorsun elinden
bir yaban güvercini gibi
bir daha tanımayan seni.

ŞERİF ERGİN BAY

Uzun Bir ığlık İçin Yıllarca Susmak Gerek

Uzun bir çığlık için yıllarca susmak gerek;
şafak için gece nasıl susarsa,
Dere coşmak için nasıl beklerse Kasım'ı.
Uzun bir çığlık gerek
vurmak için karanlığı!

Hüznün kara bulutları vardır,
bekleyişin ardında dağlar,
unutulmak bir adın başka bir adı.

Bir kol demiri sessizliğidir
uğuldayan boşlukta.
Bir bedenın suskun kaygısı:
belki de uzun bir ığlıktır beklenen
yaşamın kendisinden!

ŞERİF ERĐNBAY

Ve Ne Çok Sular

Yalnız bir suydum ben eskiden
yorgun bir derenin kıyısında.

Bir dağ gölüydün sen
usulca şarkılar söyleyen.

Ezgilerin inerdi bana,
yıldızlanır akardım,
koşardım ışıltılı dünyana.

Ve ne çok sular.. ne çok aktık
ırmak olduk şeninle
seviştikçe çoğaldık...

ŞERİF ERGİN BAY

Yalpa

Günün verdikleriyle sınırlıysa eylemin
geri al sözcüklere düşürdüğü gölgeni.

Eğer yadsırsa beden dile gelmiş isteği
ruh kapanır hüznü yalpasına gerçeğin.

ŞERİF ERGİN BAY